

Eragon

ARVTAGAREN
FÖRSTA BOKEN

Christopher Paolini

Översättning: Kristoffer Leandoer

**BONNIER
CARLSEN**

VROENGARD

Dorú Areaba

ALAGAËSIA

◆ Ceunon

◆ Osilon

Therinsford

Carvahall

Arova

◆ Narda

UTGARD

• Yazuac

• Ninor

• Daret

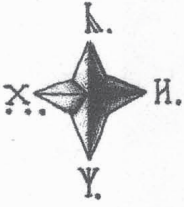
• Fläm

Isensjöarn

MARNIA

◆ Gil'ead

Ryggraden

HAJTANDEN

Toark

Woadarksjön

• Oxäsen

Remy

◆ Kuasta

Leonasjön

◆ Dras-Leona

HELGRIND

◆ Urü'baen

◆ Belatona

• Furnost

• Melian

Tildosten

◆ Feinster

◆ Cithri

◆ Petróya

BEIRLAND

Eoam

ONÍA

◆ Dauth

SURDA

◆ Lithgow

ILLIUM

UDEN

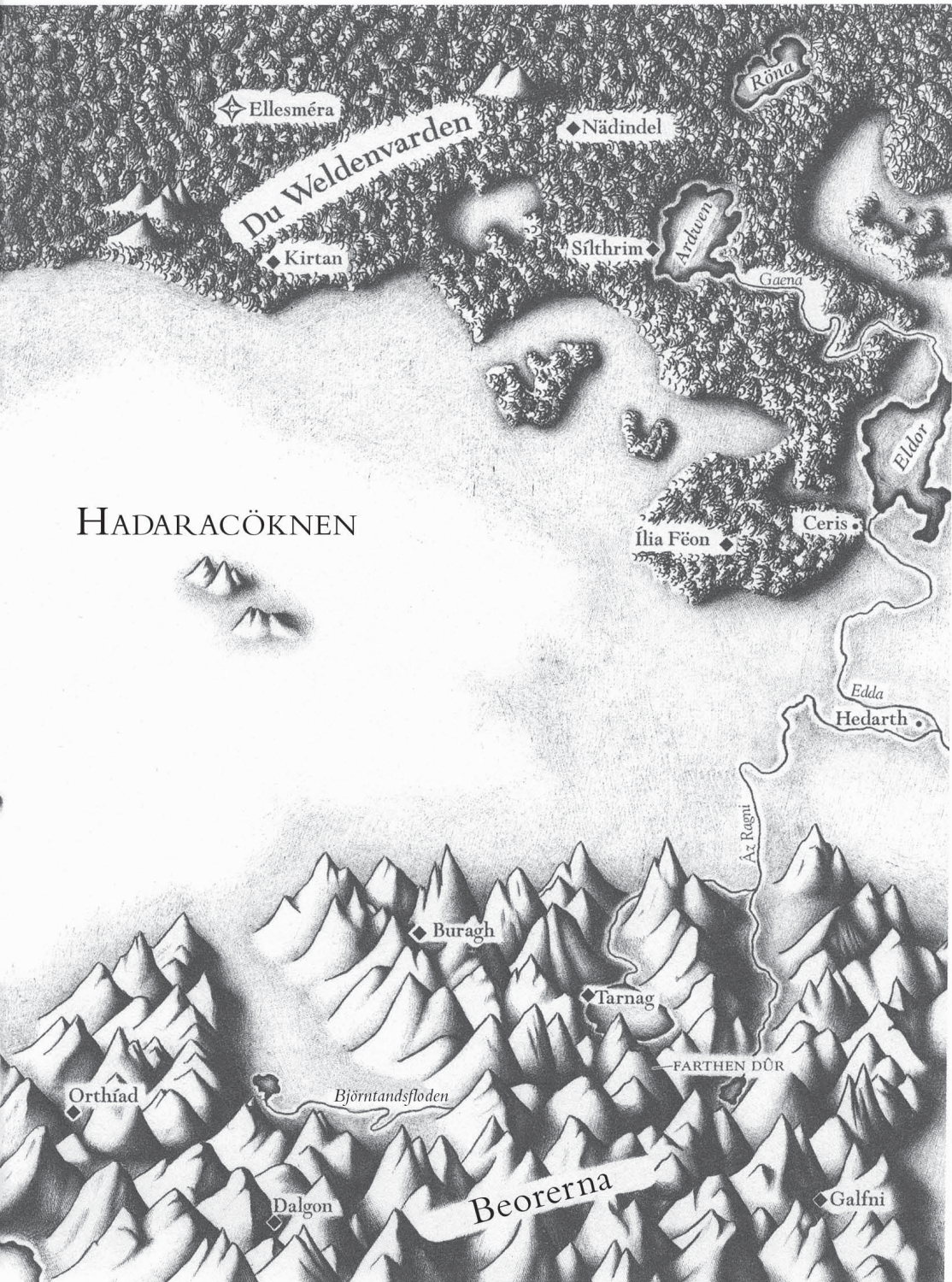
PARLIM

◆ Aroughs

◆ Aberon

Härjsten

GP⁶¹

HADARACÖKNEN

PROLOG: SKUGGA AV FRUKTAN

Vinden som ylade genom natten bar med sig en vittring som skulle förändra världen. En lång Skugga lyfte huvudet och vädrade i luften. Frånsett det blodröda håret och de rödbruna ögonen såg han mänsklig ut.

Han blinkade förvånat. Budskapet hade varit riktigt: de var här. Eller var det en fälla? Han vägde för och emot och sade sedan isande kallt: "Sprid ut er; ta skydd bakom träd och buskar. Hejda vem det än är som kommer... eller dö."

Runt honom lufsade tolv urgaler med korta svärd och runda järnsköldar med påmålade svarta symboler. De såg ut som människor med krokiga ben och tjocka, håriga armar som gjorda att krama ihjäl med. Två vridna horn sköt upp ovanför de små öronen. Monstren skyndade in i snåren och gömde sig under stönanden. Snart upphörde prasslandet och skogen låg tyst igen.

Skuggan kikade fram bakom en tjock trädstam och såg bort längs stigen. En människa kunde omöjligt se något i detta mörker, men för honom tycktes det svaga månljuset som flödande solsken mellan träden; varenda detalj framträdde klart och tydligt för hans forskande blick. Han förblev onaturligt stilla, med ett långt matt svärd i handen. En trådsml rispa krökte sig längs med klingan. Vapnet var tunt nog att slinka mellan ett par revben, och ändå tillräckligt kraftigt för

att tränga genom den kraftigaste rustning.

Urgalerna såg inte lika bra som Skuggan; de famlade likt blinda tiggare och fumlade med sina vapen. En ugglas gälla skri skar genom tystnaden. Alla höll andan tills fågeln flugit sin kos. Då huttrade monstren till i den kyliga natten; någon bröt en kvist med sin tunga stövel. Skuggan väste ilsket och urgalerna kröp orörliga ihop. Han betvingade sin vämjelse – de luktade som ankommet kött – och vände sig bort. De var redskap och inget annat.

Skuggan väntade tålmodigt medan minuterna blev timmar. Vinden måste ha burit vittringen ett långt stycke framför dess upphov. Han lät inte urgalerna stiga upp eller värma sig. Han nekade även sig själv dessa lättnader och höll sig bakom trädet med blicken fäst på stigen. Ytterligare en vindfläkt svepte genom skogen. Vittringen var starkare nu. Han särade sina tunna läppar och morrade upphetsat.

”Var beredda”, viskade han. Hela kroppen skälvde. Svärdsspetsen rörde sig i små cirklar. Det hade inneburit åtskilligt ränksmidande och stora uppoffringar att nå fram till detta ögonblick. Det dög inte att tappa kontrollen nu.

Urgalernas blickar klarnade under de tjocka ögonbrynen och var-
elsernas grepp om vapnen hårdnade. Framför dem hörde Skuggan ett klirrande när något hårt slog i en lös sten. Knappt skönjbara fläckar lösgjorde sig ur mörkret och närmade sig längs stigen. Tre vita hästar galopperade mot bakhållet med högburna och stolta huvuden och manar som krusade sig i månskenet som flytande silver.

På den första hästen satt en alv med spetsiga öron och förnämt sneda ögonbryn. Hans kropp var byggd som en värja; smärt men stark. Han hade hängt en kraftig pilbåge över ryggen och vid hans ena sida hängde ett svärd, vid den andra ett koger fyllt med svanfjädrade pilar.

Den siste ryttaren hade samma rena och skarpskurna anletsdrag som den förste. Han bar ett långt spjut i höger hand och en vit dolk i bältet. Hjälmens på hans huvud var prydd med bärnsten och guld, ett enastående hantverk.

Mellan dem red en alvdam som blickade ut över sin omgivning med upphöjd värdighet. De korpsvarta lockarna inramade ett par ögon som glänste med tvingande kraft. Hennes klädsel saknade all utsmyckning, ändå var hennes skönhet oförminskad. Vid hennes sida hängde ett svärd, och på ryggen en pilbåge med koger. Hon höll en pung i knäet och hon såg ofta på den, liksom för att försäkra sig om att den var kvar.

En av alverna talade med låg röst, men Skuggan kunde inte höra vad som sades. Alvdamen svarade med självklar auktoritet, och hennes livvakter bytte plats. Den som bar hjälmen skiftade grepp om spjutet och tog täten. De red förbi Skuggans gömställe och de allra första urgalererna utan att misstänka något.

Skuggan kände redan en försmak av segers sötma när vinden ändrade riktning och svepte rätt mot alverna, tung av urgalerernas stank. Hästarna frustade skräckslaget och kastade med huvudet. Rytarna stelnade till och sköt blixtnabba blickar från den ena sidan till den andra, varpå de vände sina riddjur och galopperade bort.

Alvdamens häst forsade framåt och lämnade hennes livvakter långt bakom sig. Urgalerna övergav sina gömställen, ställde sig upp och släppte loss en störtflod av svarta pilar. Skuggan hoppade fram bakom trädet, höjde högra handen och ropade: "Garjzla!"

Från hans handflata sköt en röd blixtnabba mot alvdamen och lyste upp träden med ett blodrött sken. Den träffade hennes springare, och hästen störtade omkull med ett gällt skri. Omänskligt snabbt hoppade hon av djuret, landade på lätta fötter och sneglade tillbaka mot sina livvakter.

Urgalerernas dödliga pilar fällde snabbt de båda alverna. De föll från sina ädla hästar och deras blod bildade pölar på marken. När urgalererna störtade mot de dräpta alverna skrek Skuggan: "Efter henne! Hon är den jag vill ha!" Monstren grymtade och rusade bort längs stigen.

När alven såg sina döda följeslagare gav hon ifrån sig ett skrik. Hon tog ett steg mot dem, så förbannade hon sina fiender och satte av in i skogen.

Medan urgalererna brakade in bland träden, besteg Skuggan ett granitstycke som höjde sig över platsen. Från sin utkikspost kunde han se hela den omkringliggande skogen. Han lyfte handen och uttalade: "Böetq istalri!", varvid ett sexhundra alnar brett skogsparti slog upp i lågor. Han brände bistert av parti efter parti, tills det hade uppstått en krans av eld runt omkring platsen för bakhållet. Lågorna liknade en nersmält krona, vilande på skogens hjässa. När han var nöjd med sitt verk iakttog han kransen noggrant, ifall den skulle svika.

Allt eftersom eldremans växte sig bredare, krympte ytan som urgalererna hade att genomsöka. Plötsligt hörde Skuggan utrop och ett grovt skrik. Mellan trädstammarna såg han tre av sina underlydande falla ihop i en hög, dödligt sårade. Han fick en skymt av alven, som sprang bort från de andra urgalererna.

Med en fruktansvärd fart flydde hon bort mot den klippiga granitformationen. Skuggan granskade marken tjugo fot nedanför, så hoppade han och landade vigt på fötterna framför henne. Hon vände tvärt och satte fart tillbaka mot stigen. Svart urgalsblod droppade från hennes svärd och fläckade ner pungen.

De behornade monstren kom ut ur skogen, omringade henne och skar av hennes flyktvägar. Hon kastade förtvivlade blickar åt alla håll i sin jakt på en utväg. När hon inte upptäckte någon, sträckte hon på sig med kungligt förakt. Skuggan närmade sig henne med handen höjd och tillät sig att njuta av hennes hjälplöshet.

"Grip henne."

När urgalererna vällde fram öppnade alven pungen, stack in handen i den och lät den sedan falla till marken. I händerna höll hon en stor safirsten som reflekterade brändernas ilska sken. Hon höjde den över huvudet medan läpparna formade förtvivlade ord. Utom sig röt Skuggan: "Garjzla!"

Ett rött eldklot sköt från hans hand och flög pilsnabbt mot alven. Men han var för sent ute. För ett ögonblick lystes skogen upp av det smaragdgröna skenet från en blix, och stenen försvann. Så träffades hon av den röda elden och sjönk samman.

Skuggan ylade av vrede och slungade sitt svärd mot ett träd medan han skred fram. Svärdet trängde igenom halva stammen innan det fastnade och blev sittande i darrning. Från handflatan sköt han nio åskviggas av energi, omedelbart dödande för urgallerne, ryckte därpå loss svärdet och klev fram till alven.

Från hans tunga rullade profetior om hämnd, uttalade på ett avskyvärt språk som han var ensam om att kunna. Han vred sina smala händer och stirrade mot himlen. De kalla stjärnorna stirrade tillbaka utan att blinka, betraktare från en annan värld. Han krökte läppen i vämjelse innan han vände sig mot alven igen.

Hennes skönhet, som skulle ha förtrollat varje dödlig man, hade ingen lockelse för honom. Han försäkrade sig om att stenen var borta, varefter han gick efter sin häst som han gömt bland träden. Sedan han bundit fast alven vid sadeln besteg han sin stridshäst och började ta sig ut ur skogen.

Han släckte elden i sin väg men lät resten brinna.

UPPTÄCKTEN

Eragon föll på knä i en bädd av nertrampat vassgräs och läste av spåren med ett vant öga. Avtrycken talade om för honom att hjortarna hade varit på ängen bara en halvtimme tidigare. Snart skulle de gå till vila. Hans byte, en liten hind med en tydlig hålta på vänster framben, följde fortfarande med flocken. Han var häpen över att hon klarat sig så länge utan att bli tagen av varg eller björn.

Himlen var klar och mörk, en lätt bris fläktade. Över bergen runt omkring honom drev ett silverfärgat moln, vars kanter glödde med ett rödaktigt ljus från höstmånen som vaggade mellan två bergstoppar. Bäcker strömmade ner från tröga glaciärer och gnistrande snömassor. En ruvande dimma kröp över dalens botten, nästan tjock nog för att hans fötter skulle försvinna i den.

Eragon var femton, inom mindre än ett år skulle han räknas som man. Han hade bruna, intensiva ögon och mörka ögonbryn. Hans kläder var nötta av arbete. I bältet satt en skidad jaktkniv med fäste av ben, och ett hjortskinnsfodral skyddade hans idegransbåge från dimman. Han bar sin packning i en träram.

Hjortarna hade lett honom djupt in i Ryggraden, en vild bergskedja som sträckte sig längs hela Alagaësia. Från dessa berg kom ofta underliga och vanligtvis illavarslande historier och människor. Trots detta fruktade Eragon inte Ryggraden – han var den enda mänskliga varelsen i Carvahalls omgivning som vågade följa sitt byte långt in

i bergskedjans klippiga skrymslen.

Jakten var inne på sin tredje natt och hans proviant var till hälften slut. Om han inte fällde hinden, skulle han tvingas återvända hem tomhänt. Hans familj behövde kött för den snabbt annalkande vintern och hade inte råd att köpa det i Carvahall.

Med lugn självtillit stod Eragon i det skumma månskenet. Så klev han in i skogen på väg mot gläntan där han var säker på att hjortarna skulle vila. Träden skymde himlen och kastade fjäderlika skuggor på marken. Han behövde sällan titta på spåren; han visste vägen.

Framme vid gläntan strängade han sin båge med säker hand, så drog han upp tre pilar, lade en på strängen och höll de andra i vänster hand. Månskenet avslöjade ett tjugotal orörliga skepnader av vilande hjortar i gräset. Hinden han var ute efter låg i utkanten av hjorden. Hennes vänstra framben var utsträckt i en avig vinkel.

Eragon smög långsamt närmare med bågen redo. All hans möda de senaste tre dygnen hade lett fram till detta ögonblick. Han tog ett sista lugnande andetag och – en explosion slog natten i skärvor.

Hjorden skenade. Eragon störtade framåt, sprintade genom natten samtidigt som en brännhet vind svepte förbi hans ansikte. Han halkade och släppte lös en pil mot den skuttande hinden. Den missade med en fingersbredd och ven in i mörkret. Han svor till, snodde runt och lade instinktivt en ny pil på strängen.

Bakom honom, där hjorden hade vilat, fanns en stor cirkel där gräs och träd pyrde. Ett flertal tallar hade tappat barren. Utanför det förkolnade området var gräset tillplattat. En rökstrimma ringlade i luften och förde med sig en bränd lukt. I explosionens mittpunkt låg en polerad blå sten. Dimman slingrade sig över den svedda ytan och snodde flyktiga rankor över stenen.

I flera långa minuter var Eragon beredd på fara, men det enda som rörde sig var dimman. Försiktigt släppte han efter på den spända bågen och rörde sig framåt. Månskenet kastade en blek skugga av honom när han stannade framför stenen. Han petade till den med en pil och hoppade undan. Ingenting hände, så han tog upp den.

Aldrig hade naturen polerat en sten lika mjukt som denna. Förutom ett tunt spindelnät av vita ådror var dess yta mörkblå och utan skavanker. Stenen kändes som hårdnat silke under hans fingrar, sval och utan motstånd. Den var oval, drygt en fot lång och måste väga åtskilliga skålpund, trots att den kändes betydligt lättare.

Stenen tycktes Eragon både vacker och skrämmande. *Var kom den ifrån? Har den ett syfte?* Så fick han en tanke som oroade honom mer: *Kom den hit av en händelse, eller är den menad för mig?* Om det var något han lärt sig av de gamla sägnerna, så var det att betrakta trolldom, liksom dess utövare, med största försiktighet.

Men vad ska jag göra med stenen? Den var tung att bära, dessutom fanns risken att den var farlig. Det bästa vore kanske att lämna kvar den. Obeslutsamheten fladdrade till i honom och han var nära att släppa stenen, men något höll honom tillbaka. *Den kan åtminstone betala för lite mat,* avgjorde han med en axelryckning och stuvade in stenen i sin packning.

Gläntan låg alldeles för utsatt för att erbjuda tryggt nattläger, så han slank tillbaka in i skogen och lade ut sitt liggunderlag under ett fallträds rotvälta. Efter en middag på bröd och ost rullade han in sig i sina filtar och somnade, begrundande vad som tilldragit sig.